

Sygn. akt I C 2148/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2019r.

sprawy z powództwa **Miasta K. (PESEL (...)-004-29-76)**

przeciwko pozwanej **M. K. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości w stosunku do pozwanej M. K.,
2. zasądza od powoda Miasta K. na rzecz pozwanej M. K. kwotę 917,00zł (dziewięćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2148/19

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2016r. powód Miasto K. skierował do tut. Sądu w stosunku do pozwanych A. P., M. K. i K. K. żądanie zasądzenia solidarnie kwoty pieniężnej w wysokości 2.178,23zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż dochodzone roszczenie wynika z obciążających pozwanych należności czynszowych, a także za dostarczenie do lokalu mediów, z tytułu najmu lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...) w okresie od miesiąca maja 2013r. do miesiąca września 2013r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 26 stycznia 2017r. w sprawie o sygn. akt I Nc 7229/16 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

W dniu 28 marca 2017r. pozwany K. K. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia.

Wyrokiem z dnia 13 września 2017r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 1540/17 oddalił w całości powództwo o zapłatę Miasta K. w stosunku do pozwanego K. K..

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2019r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I Nc 7229/16 m.in. stwierdził, iż pozwana M. K. złożyła w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 26 stycznia 2017r.

Pozwana M. K. zaskarżyła nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 26 stycznia 2017r. w sprawie o sygn. akt I Nc 7229/16 w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego środka zaskarżenia pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko procesowe.

Sąd Rejonowy w Kaliszu ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 6 stycznia 1995r. pozwany A. P. zawarł z powodem Miastem K. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ul. (...).

Uprawnionymi do zamieszkania w tej nieruchomości byli również pozwani M. K. i K. K..

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Strony tego kontraktu ustaliły warunki umowy i treść zobowiązania oraz prawa i obowiązki podmiotów umowy, w szczególności elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne, w tym odnoszące się do wysokości czynszu oraz terminu i sposobu jego uiszczania.

Pozwani posiadali za okres od miesiąca maja 2013r. do miesiąca września 2013r. zaległość czynszową oraz z tytułu dostarczania do lokalu mediów.

W dniu 6 września 2016r. powód skierował do pozwanych wezwanie ostateczne do zapłaty zaległości czynszowych obciążających przedmiotowy lokal według stanu na dzień 31 lipca 2016r. w łącznej wysokości 2.549,31zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I Nc 1888/13 uwzględnił roszczenia pieniężne Miasta K. w stosunku do pozwanych A. P., M. K. i K. K. i zasądził od nich solidarnie kwotę 4.229,99zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 maja 2013r. do dnia zapłaty oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Na podstawie powyższego tytułu powód wszczął w stosunku do pozwanych postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu J. K. w sprawie o sygn. akt Km 4081/14, w którego toku uregulowano w całości egzekwowaną należność, co spowodowało jego umorzenie postanowieniem z dnia 30 lipca 2014r.

W dniu 15 lipca 2013r. pozwany A. P. i pozwana M. K. zawarli z powodem Miastem K. ugodę dotyczącą spłaty zadłużenia czynszowego dotyczącego nieruchomości lokalowej Browarna 5/7. Według tego dokumentu łączna zaległość wynosiła według stanu na dzień 15 lipca 2013r. kwotę 7.241,27zł, i tak: z tytułu zadłużenia bieżącego (czynsz i opłaty) kwotę 1.409,13zł, z tytułu odsetek od zadłużenia bieżącego kwotę 984,04zł i z tytułu zadłużenia zasądzonego w sprawie o sygn. akt I Nc 1888/13 kwotę 4.884,10zł. Spłata miała nastąpić w 24 ratach do dnia 25 – tego każdego miesiąca, począwszy od miesiąca lipca 2013r. Jednocześnie ustalono, że w przypadku niezapłacenia jednej z rat, cała należność będzie natychmiast wykonalna wraz z ustawowymi odsetkami.

(umowa k. 10-11, aneks k. 12, 13, wezwanie ostateczne do zapłaty k. 14, 44, 85, 141, pismo (...) k. 15, 16, 17, 45, 142, ugoda k. 18, 68, zestawienie naliczonych odsetek k. 19, 62, 92, kopia pozwu w sprawie I Nc 1888/13 k. 63-66, nakaz zapłaty w sprawie I Nc 1888/13 k. 67, potwierdzenie operacji k. 69-67, wezwanie k. 78, potwierdzenie wpłaty k. 79, stan sprawy k. 80, postanowienie Km 4081/14 k. 81, wezwanie do zapłaty k. 82, rozliczenie indywidualne k. 83-84, kartoteka konta k. 144-148)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Pozwana podniosła skutecznie zarzut przedawnienia.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanych wiązała ważna i skuteczna umowa najmu w rozumieniu art. 659 i n. kc.

Najem jest tego rodzaju stosunkiem zobowiązaniowym, mocą którego jedna jej strona udostępnia korzystanie z jej rzeczy drugiej stronie, przy czym konieczną cechą najmu jest jego odpłatność.

W wyniku umowy najmu najemca staje się posiadaczem zależnym rzeczy oddanej mu przez wynajmującego. Jego posiadanie wyraża się faktycznym władztwem nad rzeczą oraz wolą sprawowania władztwa dla siebie w ramach stosunku zależności wynikającego z umowy (art. 336 kc in fine).

Przez wynagrodzenie za używanie rzeczy należy rozumieć nie tylko uiszczenie opłaty za efektywne korzystanie z nieruchomości, lecz także pokrywanie wszelkich wydatków i ciężarów, do których zaliczyć trzeba między innymi podatki i daniny publiczne. Podatki i inne daniny publiczne są elementem wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy (por. art. 659 § 2 kc, art. 669 § 1 kc).

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czemu nie sprostał. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci

korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Na podstawie art. 118 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 lipca 2018r. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata – por. art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2018.1104), natomiast stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 2 kc bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, natomiast na podstawie art. 124 § 1 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

W realiach przedmiotowej sprawy roszczenie powoda było przedawnione w dacie wytoczenia o nie powództwa w dniu 5 grudnia 2016r. albowiem stało się ono w całości wymagalne najpóźniej w dniu 11 września 2013r. i ten dzień uznać należy za początek biegu przedawnienia. To oznacza, iż wierzytelność była już przedawniona przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 9 lipca 2018 roku, a zatem zastosowanie będą miały przepisy w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji.

Przepisy dotyczące najmu nie wprowadzały przepisu szczególnego odnośnie przedawnienia roszczeń, a zatem roszczenie powoda uległo przedawnieniu po 3 latach od dnia wymagalności roszczenia, tj. najpóźniej w dniu 12 września 2016r.

Na podstawie art. 120 § 1 zd. 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika.

Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym, jak i o charakterze procesowym.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na stwierdzenie, iż w stosunku do pozwanej, pomimo, że w dniu 15 lipca 2013r. doszło do zawarcia ugody z powodem, nastąpiło jakiegokolwiek zdarzenie natury materialnej czy procesowej, które skutkowałoby uznaniem, iż nie upłynął do daty wniesienia pozwu możliwy termin dochodzenia roszczenia.

Bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia, na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 kc). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów.

O uznaniu roszczenia można mówić wtedy, gdy określone zachowania dłużnika dotyczą w sposób jednoznaczny skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Dla zakwalifikowania zachowania dłużnika w kategoriach uznania roszczenia konieczne jest stwierdzenie, że z rozeznaniem daje wyraz temu, iż wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego. Wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania wynika z tego, że bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach zakreślonych uznaniem – por. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 5 września 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 215/13, opubl. L..

Należy przy tym kategorycznie podkreślić, iż uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 kc może być dokonane jedynie w odniesieniu do roszczenia, które nie uległo jeszcze przedawnieniu – por. wyrok SA w Lublinie z dnia 23 maja 2017r. w sprawie o sygn. akt I ACa 821/16, opubl. L..

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wyeksponować materię uregulowaną treścią ugody z dnia 15 lipca 2013r., z której nie wynika by obejmowała należności dochodzone niniejszym pozwem, okoliczność nie wykonania przez pozwaną postanowień tego dokumentu i jego skutki w postaci wymagalności całej

wierzytelności i przymusowe dochodzenie należności w postępowaniu egzekucyjnym oraz oświadczenie powoda skierowane do pozwanych, a zawarte w piśmie z dnia 3 listopada 2016r. (k. 15-15v, 17, 142-142v), co powoduje, że zaistniały podstawy do uznania dochodzonego w sprawie roszczenia za przedawnione w całości.

Przedawnieniu uległy również należności uboczne.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażone w treści uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, opubl. OSNC 2005/9/149.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie jest roszczeniem akcesoryjnym w stosunku do roszczenia głównego, gdyż akcesoryjność ta wyraża się uzależnieniem ich powstania od istnienia niespełnionego w terminie roszczenia o świadczenie pieniężne (roszczenia głównego). Roszczenie o odsetki za opóźnienie, po jego powstaniu, uzyskuje samodzielny byt niezależny od długu głównego i ulega przedawnieniu odrębnie od niego, osobno za każdy dzień, w ustanowionym w art. 118 kc trzyletnim terminie dla roszczeń okresowych, jednak najpóźniej w chwili przedawnienia się roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt IV CK 579/04, opubl. LEX nr 176005, wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2005r. w sprawie o sygn. akt V CK 50/05, opubl. LEX nr 511028).

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2019.1000 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.